

der Diener ist jetzt noch dort. — Wir waren nicht mehr dort, als ihr dort wart.

3.

Imperativ und **Futurum** von *bys*; S. 48. Der **Nominativ** des **Eigenschaftswortes** endigt im Singular auf -y (männlich), -a (weiblich), -e (sächlich), im Dual auf ej, im Plural auf -e (für alle drei Geschlechter), vergl. § 31 Vorbemerkung.

Das deutsche „Sie“ in der **Anrede** wird durch die zweite Person Pluralis übersetzt, wobei das *Wy* nebst den anderen auf die angeredete Person bezüglichen Fürwörtern groß geschrieben wird.

A. *Buž pilny!* — *Bužtej změrom!* — *Bužmy wjasołe, dokulaž smy młode!* — *Bužćo witane!* — *Ja běch chóry a som hyšći słaby.* — *Wóna jo słaba a chórowata a togodla něpsijazna.* — *Hujk něběšo žinsa tak psijazny ako cora.* — *Měto, buž póslušny!* — *Hanka, buž pilna!* — *Majka a Kitka, bužtej změrom!* — *Jurko, bužmej pilnej, pótom bužo mama wjasoła.* — *Nebuž tak gniły!* — *Nebužćo zle!* — *Hyšći som how, ale skóro budu tam dalej.* — *Bratš bužo witše tam, bužoš ty toke tam?* — *Luby hujk, gdy ga Wy bužošo doma? ja budu žinsa wjacor doma a snaž hyšći witše dopoždńa; witše wótpoždńa pak budu južo pšec.* — *Ako hyšći tak młoda běch ako wy, běch teke pšecej wjasoła; gaž wy pak tak stare bužošo ako ja něto som, ga bužošo teke pósišne.* — *Žinsa jo wóna wělgin zła, witše pak bužo zasej dobra.* — *Hyšći smej strowej a mócnej, ale skóro snaž bužomej teke tak słabej a chórowatej kaž Wy něto sćo.* — *Žo wónej běštej cora, žo stej žinsa a žo bužotej witše?* — *My smy spokojom, gaž sćo pilne.* — *Bužošo-li pilne a póslušne, pótom bužomy spokojom.* — *Wóni tam něbudu.* — *Chtoz jo dobry a psijazny, ten jo wšuzi witany.* — *Což jo hužytne, jo tež dobre.* — *Cysta wóda jo strowa.*

B. *Seid fleißig!* — *Martin und Mariechen, seid¹⁾ still!* — *Bruder und Schwester, seid²⁾ nicht traurig!* — *Laßt uns fleißig und fröhlich sein³⁾!* — *Ein freundlicher Knabe ist überall willkommen!* — *Lieber Dnfel, waren Sie gestern auch dort, wo Vater und*

1) Dual. — 2) Dual. — 3) *bužmy.*